

Aan mijne beminde Louise den 17de mei 1852.

Door J.J. Cremer.

Dit gedicht werd voorgedragen op de verjaardag van zijn verloofde Johannette Louise Brouerius van Nidek. Twee dagen later, 19 mei 1852 trouwde hij Louise in Ede.

Aan mijne beminde Louise den 17de mei 1852.

-

't is vrolijk daarbuiten,

De vogeltjes fluiten.

't Is groen in de Mei,

Zoo zong ik, op heden,

Nu twee jaar gelden

Mijn liedje zoo blij.

-

Ik zong, en gedachten,

Van wenschen en smachten

Ontvonkten mijn lied,

De toekomst deed zingen

Van heerlijke dingen,

Van heil in 't verschiet.

-

Ik roemde de kleuren,

Der Mei met haar geuren,

En kon, vol van vreugd:

De schoonste der bloemen

De mijne reeds noemen;

Hoe, was ik verheugd.-

-

En thans nu twee jaren

Daarheen zijn gevaren,

Nu groent weer de Mei,

En 't bloempje uit het Eden,
Bloeit schooner nog heden
In 't lentegetij. -

-

Het licht' met het (*) kleuren
En vonkt' met haar geuren
Den jongeling aan,
Hij schuwde 't te plukken
Maar bleef in verrukken
Voor 't bloemeke staan.

Het plukken, doch welken,
De teedere kelken,
Wee! Hem zoo hij 't nam,
Den kweeker dien vroeg hij,
Van 't plantje uit het vroegtij,
Een ent op zijn stam. –

-

Het já, werd gegeven,
En 't plantje zal leven
In zijn stam gegrifd
En met Godes zegen,
Door warmte en door regen,
Zal 't schitt'ren in 't licht.

-

Kom bloempje uit het Eden
Bloei, dra ook tevreden,
In anderen grond
Blijf steeds met u gaven,
Mij streelen en laven,
Zoo als in deez stond.

't Is vrolijk daarbuiten,

De vogeltjes fluiten,

't is groen in de Mei;

Wie bloemen ook kieze

Ik roem mijn Louise

Die bloem uit de Mei.

.-.

(*) moet zijn : haar

Aan mijne beminde
Louise

den 1de Mei 1852.

1 Is vrolijk daarbuiten,
De vogeltjes fluiten,
2 Is groen in de Mei.
Loo zong ik, op heden,
Nu twee jaar geleden.
Mijn liedje zoo blij.
3 Ik zong, en gedachten,
Van wenschen en smachten
Ontbrontten mijn lied,
De toekomst doet zingen,
Van heerlyke dingen,
Van heil in 't verchiet.

Ik roemde de kleuren,
Der Mei, met haar geuren,
En kon, vol van vreugd:
De schoonste der bloemen,
De mijne reeds noemen;
Lue, was ik verheugd. —

En thans nu twee jaren
Daarheen zijn gevaren,
Nu groeit meer de Mei,
En 't bloempje uit het Eden,
Bleef schooner nog hedon
In 't lentegety. —

Het lacht' met het ^{de} kleuren
En vonkt' met haar geuren
Den jongeling aan,
Hij schurde 't te plukken,
Maar bleef in verrukken,
Voor 't bloemetje staan.

(O moet zijn: Baas.

Het plukken, doch onelken,
De leedere kelken,
Wee! hem zoo bij t'nam,
Den kneeker dien sweg hij,
Van t'plantje uit het roegtij,
Een ent op zijn stam.

Het ja, werd gegeven,
En t'plantje zal leven
In zijn stam gegrijsd
En met Godes zegen,
Door warmte en door regen,
Zal t'schutten in t'licht.

Kom bloempje uit het Iden
Blaci, dra ook tevreden,
In anderen grond
Blijf steeds met u garen,
Mij streelen en laven,
Zoo als in dees stond.

1. Is vrolijk daarbuiten,
2. Is vrolijk fluiten,
3. Is groen in deillei,
Wie bloemen ook kiese
In roem roys Louise
Die bloem uit deillei.

Laatst bijgewerkt: 6 januari 2019

www.jacobcremer.nl